

Ne pozabi na naslov!

Založba: Miš založba, 2022.

Avtorja: Gaja Kos, Jaka Vukotič

Najprej bom razjezila vse, ki pri pisanju zahtevajo strogo navezavo na naslov in brezpogojno koherenco vse od prve pa tja do zadnje črke. Svoj zapis bom namreč začela z nekaj besedami o enem izmed svojih najljubših ameriških avtorjev za otroke: Jon Scieszka, ki svoje bralce pelje na divje vožnje po le navidezno znanih literarnih pokrajinah, je med drugim spisal tudi knjižico *The Stinky Cheese Man and Other Fairly Stupid Tales (Smrdljivi možiček iz sira in druge precej trčene pripovedi)*, ilustriral jo je (njegov redni sodelavec) Lane Smith; po tej postmoderni slikanici se med zgodbami (med njimi je tudi ena meni ljubših različic *Grdega račka* ☺) podi Rdeča kokoška in nerga – na veselje vseh, tudi odraslih bralcev.

In sedaj k osrednjemu sporočilu tega zapisa: prav na začetku leta 2022 smo tudi na našem koncu sveta dobili slikanico, ki nas podreza na (vsaj približno) podoben način kot omenjena Scieszskova. Oziroma, če sem povsem natančna, nismo dobili slikanice, pač pa nekaj, kar je videti kot njen osnutek. Po vsemirju belih strani si avtorja namreč lepita lističe z zaznamki, take, kot jih imamo nad delovno mizo in na hladilniku, da si lažje zapomnimo, kaj nam je še opraviti. Prvo tako *spomnilo* nas pričaka že na platnicah: 'Ne pozabi na naslov!' Med temi listki se potika miš in v pričakovanju oziroma iskanju zgodbe le-to sama ustvarja. Ko se ji pridruži rožnata prijateljica, nadnjo prilepljen zaznamek ('*Preveri, ali obstaja roza miš!*') morda nakazuje, da se je miška priklatila zato, da s prihodom pritrdi domišljiji obeh avtorjev - mogoče pa sta Gaja in Jaka odgovore na svoja vprašanja že davno zbezala na plano, a ker se še vedno intenzivno ukvarjata s snovanjem zgodbe, miškama pri raziskovanju (še 'nedokončanih') strani pač pustita proste tačke. Le v nahrbtnik jima podtakneta presenečenje, da bi nikomur ne postalo dolgčas. (Ko ponovno pregledamo listke, posejane po knjigi, tu in tam celo najdemo prijazne namige na prihajajoče dogajanje.)

Knjiga, ki to pravzaprav še ni, je drobna, a napolnjena z zgodbami. Če ne sledimo miški pri njenem potepu in se ne hahljamo ob njenih komentarjih (recimo tistemu o žogi), lahko enostavno počakamo, da utrujena zadrema, potem pa si pobliže ogledamo vrvež, ki nenadoma napolni strani. Prave dirke sem ter tja, veselje in prepir ... Se iz spodnjega desnega kota zasliši celo konga?! Tu in tudi na sicer zračno urejenih straneh najdemo dovolj izzivov, da se k njim lahko vračamo. Bodo mladi bralci knjižici še sami dodajali samolepilne listke in dograjevali pripoved? Bodo odgovarjali miški na njena vprašanja in dvome? Bodo zamišljeno gledali očeta in mamo, kako se hahljata ob branju? Se bodo spraševali o vsem, kar zgodbi in knjigi 'manjka' in na kar jih opozarja miš? Bodo namesto o parabesedilih razmišljali o odnosu med miškami, Gajo in Jako?

Če bi v besedilo Gaje Kos in Jake Vukotiča prikokodakala Rdeča kokoška iz Scieszskove pripovedi, bi najbrž zagnala vik in krik: »Zdaj mi bodo še miši konkurenco delale!« Ja, bodo, pri mlajših bralcih nedvomno. Na iskri, interaktiven in izviren način. (Listek, ki sem ga sama pritisnila na svoj izvod knjige, sem popisala s 'Super!')

Veronika Rot Gabrovec